sokest jälle terwe näeb ollewad. — Jummal aitab agga Marrit ja keik on wimaks jälle nago enne olli ja Marri südda tänno täis. Marri abbikasa on terwise polest priske mees. Ta teeb omma tööd, ta kaupleb ja möritseb, pühab ja nouab igga wisi, et ilmast ärraminnes omma lessele ja lastele middagi woiks järrele jätta; agga ta unnustab saggedaste ärra, et need, kes rikkaks püüdwad sada, kiusatusse sisse langewad. Ta saab saggedast pettetud, mitto ettewötmist, mis Jummalaga polnud hakkatud, lähwad ka raisko. Saggedaste tulleb ta öhto koio, nukker ja pahhane, kulm kortsus, sannad karredad, meel haige. Siis on kord leem liig solane, kord leib maggedaks jänud, kord laste kärra suur; leiab wigga ühhest, wigga teisest. Se on parrago saggedaste meeste wiis!

Mis teeb nüüd Marri? käksub, tapleb, sõimab, mis läbbi assi hullemaks lähhäks? Kui ta sedda teeks, polleks ta öige naese nimme wäärt. Ta woitleb kül, agga mitte wõreti sõariistadega: Ta pallub, on lahke, melitab, waigistab, leppitab maggusa sannadega, kunni mees jälle naesele kät annab ja lahkeste pallub: „Kulla pai Marri! sa olled paljo parrem, kui minna. Anna mulle andeks! Ma tullin selle ja selle pahhandusega koio“ n. t. s. Nüüd on asjad jälle hästi. Mis sedda teinud? Muud middagi, kui öige naese armastus. — Tulewad önnetussed, äppartussed, kahjud, kust meel ei mötle ja mees saab jälle nukraks, wässib kannatades, tahhaks peaga läbbi seina joosta ja wihhastab, et mitte nenda ei lähhä, kui temma tahhaks ja nurriseb Jummala ja innimestega. Jälle on Marri, kui Jummalast lodud mehhe abbi. Ta trööstib, waigistab ja pühhib mehhe higgi otsa est; rägib Jummala armust, heldusest ja issatruusest; ütleb: kedda issa karristab, sedda temma armastab ja kui karristaminne on meelt parrandades waggusi kantud, siis sadab temma rahhulist öigusse wilja. Se ei woi muido olla: mehhe meel jääb jälle waikseks, ta heidab ennast Issanda wäggewa